

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (drugi razširjeni senat)

z dne 10. maja 2006*

V zadevi T-279/03,

Galileo International Technology LLC, s sedežem v Bridgetownu (Barbade),

Galileo International LLC, s sedežem v Wilmingtonu, Delaware (Združene države),

Galileo Belgium SA, s sedežem v Bruslju (Belgija),

Galileo Danmark A/S, s sedežem v Kopenhagnu (Danska),

Galileo Deutschland GmbH, s sedežem v Frankfurtu na Majni (Nemčija),

Galileo España, SA, s sedežem v Madridu (Španija),

Galileo France SARL, s sedežem v Roissy-en-France (Francija),

Galileo Nederland BV, s sedežem v Hoofdorpu (Nizozemska),

* Jezik postopka: francoščina.

Galileo Nordiska AB, s sedežem v Stockholmu (Švedska),

Galileo Portugal Ltd, s sedežem v Algesu (Portugalska),

Galileo Sigma Srl, s sedežem v Rimu (Italija),

Galileo International Ltd, s sedežem v Langleyu, Berkshire (Združeno kraljestvo),

The Galileo Co., s sedežem v Londonu (Združeno kraljestvo),

Timas Ltd, s sedežem v Dublinu (Irska),

ki jih zastopajo C. Delcorde, J.-N. Louis, J.-A. Delcorde in S. Maniatopoulos, odvetniki, z naslovom za vročanje v Luxembourg, u

tožeče stranke,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata N. Rasmussen in M. Huttunen, zastopnika, skupaj z A. Berenboomom in N. Van den Bosschejem, odvetnika, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka,

zaradi odškodninskega zahtevka, na eni strani, naj se zagotovi, da Komisija preneha uporabljati izraz „Galileo“ v zvezi s projektom Skupnosti globalnega navigacijskega satelitskega sistema in spodbujati tretje osebe k uporabi tega izraza, ter na drugi strani, da se povrne škoda, ki so jo tožeče stranke utrpele zaradi uporabe in oglaševanja navedenega izraza s strani Komisije, domnevno podobnega znamkam, ki so jih registrirale tožeče stranke, ter njihovim firmam,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (drugi razširjeni senat),

v sestavi J. Pirrung, predsednik, A. W. H. Meij, N. J. Forwood, sodnika, I. Pelikánová, sodnica, in S. Papasavvas, sodnik,

sodna tajnica: C. Kristensen, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 30. novembra 2005

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1. *Izraz „Galileo“, ki ga uporabljajo tožeče stranke*

- 1 Skupino podjetij Galileo, katere del so tožeče družbe, je leta 1987 ustanovilo enajst severnoameriških in evropskih letalskih družb. Skupina je ena izmed vodilnih na

svetu v ponudbi in dobavi elektronskih storitev za sektorje zračnega prevoza, potovanja, prostega časa in hotelske industrije v zvezi z dostopom do podatkov o ponudbah, delovnem času in cenah. Njene stranke so predvsem potovalne agencije, hotelirska društva, družbe za dajanje vozil v najem, letalske družbe, organizatorji potovanj in križarjenj.

- 2 Izraz „Galileo“ je del firm, imen družb in imen domen tožečih strank. Tožeča stranka Galileo International Technology LLC je imetnik različnih nacionalnih znamk, besednih in figurativnih, ki jih je registrirala med letoma 1987 in 1990 ter v katerih je ta izraz bodisi edini ali pa eden izmed delov, kot je, na primer, besedna znamka GALILEO, registrirana v Franciji 17. septembra 1987, v Nemčiji 18. avgusta 1988 in v Španiji 3. oktobra 1988.
- 3 Tožeča stranka Galileo International Technology LLC je poleg tega imetnik več znamk Skupnosti, ki so bile registrirane na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL L 11, str. 1), kot je bila spremenjena, pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT). Gre za naslednji figurativni znamki:

p ***wered by Galileo***

- 4 Prva izmed teh figurativnih znamk je bila registrirana 4. marca 1999, nato pa znova 9. marca 2004, druga pa 20. januarja 2000. Navedena tožeča stranka je tudi imetnik besedne znamke GALILEO, registrirane 1. oktobra 2003. Vse te znamke so bile registrirane za proizvode in storitve iz razredov 9, 16, 35, 38, 39, 41 in 42 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil revidiran in spremenjen.
- 5 Te znamke Skupnosti in nacionalne znamke (v nadaljevanju: znamke tožečih strank) so bile med drugim registrirane za označitev telekomunikacijskih storitev v obliki prenosa podatkov, računalniških programov v zvezi zračnim prevozom, najemom vozil in rezervacijami potovanj, razvedrilnih storitev, storitev na področju nastanitve in restavracij ter električnih in računalniških strojev, računalnikov, programske opreme in urejevalnikov besedil.

2. Izraz „Galileo“, ki ga uporablja Komisija

- 6 Komisija je 10. februarja 1999 sprejela sporočilo z naslovom „Galileo – vključevanje Evrope v novo generacijo satelitskih navigacijskih storitev“ (COM(99) 54 konč.). S tem sporočilom je Komisija skušala omogočiti ustanovitev satelitskega sistema z imenom Galileo, ki bi pokrival potrebe civilnih uporabnikov z vsega sveta na področju radionavigacije, določanja položaja in časa. Po mnenju Komisije bo Galileo združljiv z dvema obstoječima operativnima sistemoma – ameriškim sistemom GPS (Global Positioning System (globalni sistem za določanje položaja)) in ruskim sistemom Glonass (Global Orbiting Navigation Satellite System (sistem za globalno satelitsko navigacijo)) – in bi lahko zagotovil nov globalni sistem satelitske navigacije: GNSS (Global Navigation Satellite System (sistem za svetovno satelitsko navigacijo)). Že na začetku je bila pri stroških izvedbe projekta Galileo načrtovana finančna udeležba zasebnega sektorja.

- 7 Z resolucijo z dne 19. julija 1999 o vključevanju Evrope v novo generacijo satelitskih navigacijskih storitev Galileo – Opredelitvena faza (UL C 221, str. 1) je Svet odobril zgoraj omenjeno sporočilo Komisije.
- 8 Komisija je 22. novembra 2000 sprejela sporočilo Svetu in Evropskemu parlamentu o Galileu (COM(2000) 750 konč.), ki opisuje rezultate opredelitvene faze programa Galileo in predstavlja njegove ekonomske in finančne vidike ter strukturo upravljanja. Glede zaporednih stopenj programa se sporočilo nanaša na fazo razvoja satelitov (od 2001 do 2005), uvajalno fazo v zvezi z njihovo izgradnjo in izstrelitvijo (2006 in 2007) ter fazo ekonomskega in komercialnega obratovanja novega sistema (od 2008 dalje).
- 9 Z resolucijo z dne 5. aprila 2001 o projektu Galileo (UL C 157, str. 1) je Svet odobril elemente, potrebne za razvojno fazo. Predvsem je povabil Komisijo, da začne postopek javnega razpisa z namenom omogočiti udeležbo zasebnega sektorja pri projektu in opredeliti komercialne storitve, ki jih bo nudil Galileo. Svet je tudi poudaril interes glede tega, da zasebni sektor prevzame trdno finančno zavezo, ki mu omogoča sodelovanje pri uvajalni fazi.
- 10 Z Uredbo (ES) št. 876/2002 z dne 21. maja 2002 o ustanovitvi skupnega podjetja Galileo (UL L 138, str. 1) je Svet na predlog Komisije uporabil člena 171 ES in ustanovil navedeno skupno podjetje, katerega namen je, na eni strani, zagotoviti upravljanje projekta za raziskovalno, razvojno in predstavitveno fazo ter na drugi sprostiti finančna sredstva, dodeljena programu Galileo. Ustanovna člana skupnega podjetja sta bila Evropska skupnost, ki jo zastopa Komisija, in Evropska vesoljska agencija (ESA), pri čemer lahko postane član tudi vsako zasebno podjetje, ki zadosti merilom, določenim v ta namen.

- 11 V sporočilu Parlamentu in Svetu z dne 15. oktobra 2002 z naslovom „Napredek programa Galileo“ (UL C 248, str. 2) je Komisija poudarila, da naj bi program Galileo med uvajalno in obratovalno fazo upravljal zasebni gospodarski subjekt. V ta namen je moralo skupno podjetje Galileo objaviti javni razpis, katerega cilj je bil izbrati zasebni konzorcij, ki bi se mu podelila koncesija za uvajanje in obratovanje sistema.
- 12 Pred Sodiščem prve faze je Komisija poudarila odločilno tehnološko, ekonomsko in strateško pomembnost evropskega sistema radionavigacije, ker so številne industrijske aplikacije odvisne od obvladovanja te tehnologije. V zvezi s tem je Komisija med drugim omenila upravljanje prometnega sistema (vodenje motornih vozil), vodenje okoljskih politik, ureditev ozemlja, meteorologijo, geologijo, javna dela, energijo, preprečitev naravnih nesreč ali industrijskih tveganj, podporo pri operacijah civilne zaščite ob katastrofi, politiko kmetijskega nadzora in fizično varnost oseb. Po mnenju Komisije bo evropski sistem v prihodnosti zagotavljal:
- brezplačno osnovno storitev, namenjeno uporabi „širše javnosti“;
  - komercialno storitev za poklicne namene;
  - „vitalno“ storitev za uporabo, pri kateri gre za človeško življenje, kot je zračna ali morska plovba;
  - storitev iskanja in reševanja, namenjeno izboljššanju obstoječih sistemov pomoči v stiski;

— vladno storitev, predvsem za potrebe civilne zaščite, nacionalne varnosti in spoštovanja zakonov.

- 13 Komisija je obrazložila, da se je strošek razvojne faze povečal na 1,1 milijarde evrov, ki sta ga enako financirali Evropska unija in ESA. Za strošek uvajalne faze, namreč 2,1 milijarde evrov, naj bi odgovornost prevzel prihodnji koncesionar sistema. V zvezi s komercialno obratovalno fazo je Komisija pred Sodiščem prve stopnje navedla, da je začetek komercialnega obratovanja predviden za leto 2010.

3. Zahteva za registracijo znamke Skupnosti, ki jo je vložila Komisija

- 14 Komisija je 21. junija 2002 na podlagi Uredbe št. 40/94 zahtevala registracijo znamke Skupnosti, to je barvnega figurativnega znaka. Gre za stiliziran krog, ki se zgleduje po logih Evropske unije in ESA ter vsebuje besedo „Galileo“:

Prijava znamke obsega „raziskave in razvoj na področju satelitske radionavigacije“, ki sodijo v razred 42 Nicejskega aranžmaja.

- 15 14. marca 2003 je tožeča stranka Galileo International LLC vložila ugovor na podlagi člena 42 Uredbe št 40/94 zoper registracijo te znamke. Z odločbo z dne 29. septembra 2005 je oddelek za ugovore UUNT zavrnil ugovor. Tožeča stranka je to odločbo izpodbijala pred odbori za pritožbe UUNT.
- 16 Avgusta 2003 sta Komisija in ESA deponirali znak programa satelitske radionavigacije Galileo pri Svetovni organizaciji za intelektualno lastnino (WIPO) v Ženevi na podlagi Pariške konvencije za varstvo industrijske lastnine z dne 20. marca 1883, zadnjič revidirane v Stockholmu 14. julija 1967 in spremenjene 28. septembra 1979 (zbirka pogodb Združenih narodov, vol. 828, št. 11847, str. 108, v nadaljevanju: Pariška konvencija).

4. Izmenjava dopisov med tožečimi strankami in Komisijo

- 17 Z dopisom z dne 30. aprila 2001 so tožeče stranke Komisiji oporekale uporabo izraza „Galileo“ za označitev njenega projekta radionavigacije. Trdile so, da jim ta uporaba povzroča škodo in krši njihove pravice iz znamke. 4. februarja 2002 je Komisija odgovorila in trdila, da uporaba izraza „Galileo“ za njen projekt ne posega v pravice iz znamke.

- 18 Nato so si tožeče stranke in Komisija intenzivno dopisovale. Tožeče stranke so ohranile mnenje, da je Komisija uporabljala izraz „Galileo“ v komercialnem kontekstu ter tako k temu spodbujala tudi tretje osebe in to za proizvode in storitve, ki so podobni tistim, označenim z znamkami tožečih strank. Komisija je menila, nasprotno, da naj bi Galileo do leta 2008 ostal raziskovalni program in program tehnološkega razvoja, ki do tega datuma ne bo ustvarjal nikakršnega komercialnega prihodka, in da naj bi bile storitve rezervacij, ki jih ponujajo tožeče stranke, dejavnosti, ki so povsem drugačne od satelitskega določanja položaja.

5. Sodne in upravne tožbe, ki so jih tožeče stranke začele vzporedno s tem sporom

- 19 Tožeča stranka Galileo International Technology LLC je pred Tribunal de commerce de Bruxelles izpodbijala uporabo izraza „Galileo“ belgijske družbe Galileo Industries, katere namen je sodelovati pri razvoju dejavnosti v zvezi z vesoljsko industrijo in ki združuje glavna evropska industrijska podjetja, ki se zanimajo za program Galileo. S sodbo z dne 1. septembra 2003 je Tribunal de commerce zavrnilo tožbo z razsodbo, da je – med drugim – sektor dejavnosti tožeče stranke drugačen od sektorja družbe Galileo Industries. Tožeča stranka se je zoper to odločitev pritožila. O zadevi trenutno odloča prizivno sodišče v Bruslju.
- 20 Tožeča stranka Galileo International Technology LLC je poleg tega pri UUNT vložila različne ugovore zoper zahteve za registracijo znamk, ki vsebujejo izraz „Galileo“, ki jih je vložila nemška družba Astrium, ki kot odvisna družba European Aeronautic Defense and Space Company (EADS) šteje za eno največjih evropskih podjetij za vesoljsko navigacijo in se tudi zanima za program Galileo

- 21 Končno, ista tožeča stranka je deželnemu sodišču München (Nemčija) predložila zahtevo, s katero predlaga, na eni strani, naj se Astrium prepove uporaba izraza „Galileo“ za označitev več proizvodov in storitev ter na drugi strani, naj ugotovi odškodninsko odgovornost Astrium za škodo, ki jo je povzročila navedena uporaba. To sodišče je zahtevi ugodilo, tako da je 17. februarja 2004 razsodilo, da so sporne dejavnosti podobne in da bi nasprotujoča si znaka lahko ustvarila zmedo. To odločitev je potrdilo prizivno sodišče München s sodbo z dne 13. januarja 2005, ki je postala pravnomočna, ko je nemško zvezno sodišče s sklepom z dne 24. novembra 2005 zavrnilo pritožbo, ki jo je vložila Astrium.

Postopek in predlogi strank

- 22 Z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 5. avgusta 2003, so tožeče stranke vložile to tožbo.
- 23 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje (drugi senat) odločilo, da bo začelo ustni postopek, ne da bi izvedlo predhodne pripravljalne ukrepe. Vendar je postavilo vrsto vprašanj, na katera so stranke odgovorile v predpisanem roku. Poleg tega je Sodišče prve stopnje po zaslišanju strank predložilo zadevo drugemu razširjenemu senatu.
- 24 Stranke so podale ustne navedbe in odgovore na vprašanja Sodišča prve stopnje na obravnavi z dne 30. novembra 2005.

25 Tožeče stranke Sodišču prve stopnje predlagajo, naj:

- Komisiji prepove:
  - vsakršno uporabo izraza „Galileo“ v zvezi s projektom sistema satelitske radionavigacije;
  - spodbujati, neposredno ali posredno, tretje osebe k uporabi tega izraza v okviru navedenega projekta;
  - udeležbo pri uporabi tega izraza prek tretjih oseb;
- Komisiji naloži, naj tožečim strankam, ki nastopajo skupaj in kot solidarni upniki, plača znesek 50 milijonov evrov kot odškodnino za pretrpljeno premoženjsko škodo;
- podredno, Komisiji naloži plačilo zneska 240 milijonov evrov, če vztraja pri uporabi izraza „Galileo“;
- Komisiji naloži plačilo zamudnih obresti, izračunanih glede na referenčno obrestno mero Evropske centralne banke, povečano za 2 odstotni točki od datuma vložitve tožbe;
- Komisiji naloži plačilo stroškov.

26 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- zavrne tožbo kot nedopustno v delu, kjer temelji na očitku kršitve znamke, firme, imena družbe ali imena domene;
- jo v preostalem delu zavrne kot neutemeljeno;
- tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

Pravo

27 Ugotoviti je treba, da zahteva za izdajo odredbe in odškodninski zahtevki, ki so ju vložile tožeče stranke na podlagi členov 235 in 288, drugi odstavek, ES, temeljita, na eni strani, na kršitvi njihovih pravic iz znamke, ki jim jih podeljujeta člen 5(1)(b) Prve direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 1989 L 40, str. 1, v nadaljevanju: Direktiva) in glede na bistvo člen 9(1)(b) Uredbe št. 40/94, ter na drugi strani na kršitvi imen družb, firm in imen domene tožečih strank, zaščiteneh s členom 8 Pariške konvencije.

1. Dopustnost

Trditve strank

28 Komisija trdi, da je tožba nedopustna, ker določeni očitki, navedeni v vlogi, ne izpolnjujejo določenih zahtev glede jasnosti in določnosti.

- 29 V delu, kjer ji tožeče stranke očitajo, da je škodovala njihovim nacionalnim znamkam, Komisija poudarja, da tožeče stranke, čeprav naštejejo znamke, na katere se domnevno nanaša ta spor – namreč 204 znamk v različnih državah, izmed katerih jih je 24 registriranih v državah članicah Skupnosti –, ne navedejo nobenih nacionalnih določb, ki se domnevno kršijo. Komisija meni, da brez teh navedb od nje ni mogoče zahtevati, naj bi domnevala, katere nacionalne določbe naj bi bile domnevno kršene.
- 30 Tožeče stranke glede svojih znamk Skupnosti niso navedle, zakaj bi kršitev ene ali druge izmed teh znamk utemeljevala odgovornost Skupnosti. Predvsem se niso oprle na posebne določbe člena 9(1)(b) Uredbe št 40/94.
- 31 Tožeče stranke tudi ne razložijo, kako naj bi bila njihova imena družb, firme in imena domen prizadeta. Dejansko se v delu, v katerem se opirajo samo na člen 8 Pariške konvencije, tožeče stranke ne sklicujejo na upoštevno nacionalno zakonodajo, v katero je bila prenesena ta konvencija, in tako ne podajo razlogov, zaradi katerih naj bi bila Skupnost zavezana s to pogodbo, katere stranka ni.
- 32 Končno se Komisija sklicuje na nedopustnost predlogov, s katerimi se od Sodišča prve stopnje zahteva, naj nanjo naslovi odredbe. Pogodba ES dejansko ne podeljuje take pristojnosti sodišču Skupnosti.
- 33 Tožeče stranke ugovarjajo, da odsotnost natančnega sklicevanja na nacionalne zakone ni preprečevala Komisiji, da bi razumela predmeta tožbe ali ustrezno pripravila obrambo.

- 34 Glede člena 8 Pariške konvencije tožeče stranke trdijo, da ta določba predpisuje načelo varstva firm, ki zavezuje vse države članice. S kršitvijo tega načela naj bi Komisija storila nezakonito dejanje.
- 35 V zvezi s predlogi, naj Sodišče prve stopnje Komisiji prepove uporabo izraza „Galileo“, tožeče stranke menijo, da ti ne zajemajo niti najmanjšega vmešavanja v področje politične ali upravne pristojnosti Komisije. Gre samo za to, da se krivdno ravnanje konča in prepreči povečanje pretrpljene škode.

Presoja Sodišča prve stopnje

Zahteva, naj bo tožba jasna in določna

- 36 Na podlagi člena 21, prvi odstavek, in člena 53, prvi odstavek, Statuta Sodišča ter člena 44(1)(c) Poslovnika Sodišča prve stopnje mora vsaka tožba vsebovati navedbo predmeta postopka in kratek povzetek tožbenih razlogov. Te navedbe morajo biti dovolj jasne, da toženi stranki omogočijo, da pripravi obrambo, in Sodišču prve stopnje, da po potrebi odloči o tožbi tudi brez nadaljnjih informacij. Da se zagotovita pravna varnost in dober potek sojenja, je za dopustnost tožbe potrebno, da bistveno dejansko in pravno stanje, na katerega se tožba opira, vsaj na kratko, vendar povezano in razumljivo, izhaja iz besedila same tožbe (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 29. januarja 1998 v zadevi Dubois in Fils proti Svetu in Komisiji, T-113/96, Recueil, str. II-125, točka 29, in z dne 10. aprila 2003 v zadevi Travelex Global and Financial Services in Interpayment Services proti Komisiji, T-195/00, Recueil, str. II-1677, točka 26).

37 Da bi zadostila tem zahtevam, mora tožba, s katero se zahteva nadomestilo škode, ki jo je domnevno povzročila institucija Skupnosti, vsebovati podatke, ki omogočajo ugotovitev ravnanja, ki ga tožeča stranka očita instituciji, razloge, zaradi katerih meni, da obstaja vzročna zveza med ravnanjem in škodo, za katero trdi, da jo je utrpela, ter vrsto in obseg škode (sodba v zadevi *Travellex Global and Financial Services in Interpayment Services* proti Komisiji, točka 36 zgoraj, točka 27).

– Nacionalne znamke, znamke znotraj Skupnosti in znamke zunaj Skupnosti

38 Glede očitkov v zvezi s škodo, povzročeno nacionalnim znamkam, iz tožbe izhaja, da skušajo tožeče stranke uveljaviti odgovornost Skupnosti, da bi dobile odškodnino za zatrjevano škodo, namreč izgubo bistvenih nalog in vrednosti njihovih nacionalnih znamk. To škodo, ki je bila domnevno pretrpljena zaradi uporabe znaka Galileo, naj bi bilo po mnenju tožečih strank mogoče pripisati Komisiji. Ta naj bi med drugim povzročila zatrjevano škodo s tem, da ni spoštovala navedenih pravic iz znamke, kot so opredeljene s členom 5(1)(b) Direktive.

39 Člen 5(1)(b) Direktive podeljuje imetniku registrirane znamke pravico, da „tretjim osebam prepove, da brez njegovega dovoljenja v gospodarskem prometu uporabijo [...] katerikoli znak, pri katerem zaradi njegove enakosti ali podobnosti z znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, označenih z znamko in znakom, obstaja verjetnost zmede v javnosti, ki vključuje verjetnost povezovanja med znakom in znamko“.

40 Sklicevanje na člen 5(1)(b) Direktive v tožbi bi bilo treba obravnavati kot dovolj jasno in določno glede 24 znamk, registriranih v državah članicah Skupnosti. Dejansko člen 5(1) Direktive znotraj Skupnosti usklajuje pravila o pravicah, ki jih

podeljuje znamka, in opredeljuje izključno pravico, ki jo uživajo imetniki znamk v Skupnosti (sodbi Sodišča z dne 16. julija 1998 v zadevi Silhouette International Schmied, C-355/96, Recueil, str. I-4799, točka 25, in z dne 12. novembra 2002 v zadevi Arsenal Football Club, C-206/01, Recueil, str. I-10273, točka 43). Države članice Skupnosti so morale prenesti to določbo v nacionalno pravo in Komisija ni izpodbijala, da je bil ta prenos v celoti izpeljan za navedenih 24 znamk, ki jih zajema ta direktiva.

41 Posledično teh očitkov ni mogoče razglasiti za nedopustne, ker tožeče stranke niso natančneje navedle domnevno kršenih nacionalnih zakonodaj. Ugovor nedopustnosti Komisije je zato treba glede tega zavrniti.

42 Nasprotno pa glede 178 znamk, registriranih v tretjih državah, sklicevanje tožečih strank na Direktivo ni dovolj, da se odpravi odsotnost navedb glede narave in obsega pravic iz znamke, ki so domnevno podeljene z zadevnimi zakonodajami izven Skupnosti. Zaradi molka tožečih strank v zvezi s tem ni mogoče niti, da bi tožena stranka pripravila obrambo, niti, da bi Sodišče prve stopnje odločilo o tožbi v delu, v katerem tožeče stranke trdijo, da je bila zatrjevana škoda povzročena s kršitvijo teh pravic iz znamke.

43 Zato je treba tožbo razglasiti za nedopustno v delu, v katerem se očita kršitev teh pravic. Poleg tega so tožeče stranke v odgovoru na pisno vprašanje Sodišča prve stopnje priznale, da se ne morejo sklicevati na pravice, ki jim jih podeljujejo znamke, registrirane v tretjih državah.

– Znamke, ki uživajo ugled

44 Tožeče stranke se v točki 40 replike sklicujejo na ugled svojih znamk. Glede tega, da skušajo uveljavljati člen 5(2) in (5) Direktive, zadošča spomniti, da je ta določba omejena na to, da omogoča državam članicam predvideti boljše varstvo znamk, ki imajo ugled, če ne obstaja podobnost spornih proizvodov in storitev ter tudi proti uporabi znaka za druge namene kot za razlikovanje proizvodov ali storitev. Vendar tožeče stranke v tožbi niso jasno navedle posebnega ugleda svojih znamk in načinov varstva, ki jim ga podeljuje zadevna nacionalna ureditev.

45 Čeprav se torej zdi mogoče, da je Komisija s spornim ravnanjem prizadela ugled njihovih znamk, pa tožeče stranke niso navedle tožbenega razloga, ki bi zadostil zgoraj navedenim zahtevam po določnosti. Tožbo je zato treba v delu, v katerem se nanaša na očitek kršitve člena 5(2) in (5) Direktive, razglasiti za nedopustno.

– Znamke Skupnosti

46 Ugotoviti je treba, da so tožeče stranke v tožbi omenile svojih pet „znamk Skupnosti in zahtev za registracijo znamk Skupnosti“ ter se sklicevale na „kršitev pravic iz znamke Galileo International Technology in pravic, ki izhajajo iz prijav znamk Skupnosti“. Poleg tega se opomba na strani 57 izrecno sklicuje na „Uredbo [...] št. 40/94“.

47 Čeprav tožba ne omenja izrecno člena 9(1)(b) Uredbe št. 40/94, se tako saj implicitno sklicuje na pravice, podeljene s to določbo. Poleg tega je v skladu z ustaljeno sodno prakso, da napaka, storjena pri določitvi upoštevne določbe, ne bi smela povzročiti nedopustnosti navedenega očitka, saj predmet in kratek povzetek tega očitka dovolj jasno izhajata iz tožbe (sodba Sodišča z dne 7. maja 1969 v zadevi X proti Commission de contrôle, 12/68, Recueil, str. 109, točki 6 in 7, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 10. oktobra 2001 v zadevi Corus UK proti Komisiji, T-171/99, Recueil, str. II-2967, točka 36). Zaključiti je torej treba, da tožeča stranka ni zavezana k temu, da izrecno navede posebni pravni predpis, na katerega je oprla očitek, če je njena utemeljitev dovolj jasna, da lahko nasprotna stranka in sodišče Skupnosti to pravilo brez težav ugotovita.

48 Člen 9(1)(b) Uredbe št. 40/94 podeljuje imetniku znamke Skupnosti enake pravice, kot jih člen 5(1)(b) Direktive podeljuje imetniku nacionalne znamke. Ta zadnja določba pa je bila v tožbi večkrat navedena. Poleg tega se Komisija ni zmotila glede „skupnostne strani“ očitkov, ki so jih navedle tožeče stranke, saj se je v točki 50 odgovora na tožbo izrecno sklicevala na člen 9 Uredbe št. 40/94.

49 Torej sklicevanje tožečih strank na člen 9(1)(b) Uredbe št. 40/94 ustreza zgoraj navedenim zahtevam po določenosti in ga je zato treba razglasiti za dopustno.

– Imena družb, firme in imena domene

50 Po mnenju tožečih strank se varstvo imen njihovih družb zamenjuje z varstvom njihovih firm, medtem ko njihova imena domene pomenijo posebno uporabo njihovih firm. Ko so bile zaslišane glede pomena te izjave, so navedle, da se člen 8

Pariške konvencije nanaša zgolj na varstvo firme, medtem ko so imena družb varovana z drugimi nacionalnimi pravnimi pravili. Dodale so še, da skušajo s tožbo poudariti, da so tudi pravice do njihovih imen družb prizadete, čeprav navedeni člen 8 *stricto sensu* varuje zgolj firmo.

- 51 Glede očitkov, da so imena njihovih družb in domen prizadeta, je treba ugotoviti, da tožeče stranke niso predložile nobenega dokaza, ki bi presejal te trditve. Predvsem so popolnoma molčale o domnevno kršenih nacionalnih pravnih pravilih in splošnih načelih, skupnim pravnim ureditvam držav članic, na podlagi katerih bi morala Skupnost v skladu s členom 288, drugi odstavek, ES, nadomestiti zatrjevano škodo. Ti očitki ne izpolnjujejo zgoraj navedenih zahtev po določnosti in jih je zato treba razglasiti za nedopustne.
- 52 Glede sklicevanja tožečih strank na njihove firme v smislu člena 8 Pariške konvencije je res, da je firma pravica intelektualne lastnine, katere varstvo, določeno z navedenim členom 8, je naloženo državam članicam Svetovne trgovinske organizacije (STO) na podlagi Sporazuma o trgovinskih vidikih intelektualne lastnine (v nadaljevanju: Sporazum TRIPS) (sodba Sodišča z dne 16. novembra 2004 v zadevi Anheuser-Busch, C-245/02, ZOdl., str. I-10989, točke od 91 do 96).
- 53 Čeprav so članice STO, skupaj z državami članicami Skupnosti, dolžne zagotoviti to varstvo firme, se člen 8 Pariške konvencije kljub temu omejuje na navedbo, da „se firma varuje v vseh državah[, za katere velja konvencija,] brez obveznosti vložitve ali registracije, ne glede na to, ali je del blagovne znamke ali ne“.

- 54 To besedilo se, ne da bi opredelilo obseg in pogoje varstva, podeljenega firmi, omeji na oblikovanje zahteve po vzpostavitvi takega varstva. Te določbe torej ni mogoče obravnavati, kot da usklajuje pravila o pravicah, podeljenih firmi.
- 55 V nasprotju s členom 5 Direktive, ki natančno opredeljuje „pravice, ki jih znamka podeljuje“, in lahko zato sklicevanje na ta člen veljavno nadomesti sklicevanje na upoštevne nacionalne zakonodaje držav članic (glej točko 40 zgoraj), člen 8 Pariške konvencije s širokim besedilom omogoča, da različni nacionalni zakonodajalci uvedejo sisteme varstva, ki bi med drugim določali pogoje glede najmanjše uporabe ali najmanjšega poznavanja firme (glej v tem smislu sodbo v zadevi Anheuser-Busch, točka 52 zgoraj, točka 97).
- 56 Ko jih je Sodišče prve stopnje zaslišalo glede varstva, podeljenega s členom 8 Pariške konvencije, tožeče stranke niso navedle nobene posebne nacionalne zakonodaje, ki bi jim podeljevala zadostno varstvo njihovih firm in ki bi jo Komisija lahko kršila.
- 57 Tudi če bi bilo treba nacionalna pravila, upoštevna za varstvo pravic, ki izhajajo s področja, za katerega se uporablja Sporazum TRIPS, uporabiti glede na besedilo in namen določb tega sporazuma (sodba v zadevi Anheuser-Busch, točka 52 zgoraj, točka 55), se tožeče stranke ne morejo sklicevati na to obveznost, ker niso navedle ali obrazložile teh nacionalnih določb.
- 58 Ker določbe Sporazuma TRIPS nimajo neposrednega učinka, kot take ne bi mogle ustvariti pravic, na katere bi se tožeče stranke lahko neposredno sklicevale pred sodiščem Skupnosti (glej v tem smislu sodbo v zadevi Anheuser-Busch, točka 52 zgoraj, točka 54), ne glede na morebitna nacionalna pravila.

59 Torej je treba tudi očitek kršitve člena 8 Pariške konvencije razglasiti za nedopusten.

Predlogi, s katerimi se zahteva prenehanje domnevnega nepoštenega ravnanja Komisije

60 V delu, v katerem tožeče stranke zahtevajo, naj se Komisiji prepove uporaba izraza „Galileo“ v zvezi s projektom satelitskega radionavigacijskega sistema, se je Komisija sklicevala na ustaljeno sodno prakso, v skladu s katero sodišče Skupnosti ne more nasloviti odredbe na institucijo Skupnosti, niti v okviru odškodninskega postopka, ne da bi posegalo v posebne pravice upravne oblasti, (sodba Sodišča z dne 18. aprila 1991 v zadevi Assurances du crédit proti Svetu in Komisiji, C-63/89, Recueil, str. I-1799, točka 30; sodba Sodišča prve stopnje z dne 27. junija 1991 v zadevi Valverde Mordt proti Sodišču, T-156/89, Recueil, str. II-407, točka 150; sklepa Sodišča prve stopnje z dne 1. junija 1999 v zadevi Meyer proti Komisiji, T-71/99, Recueil, str. II-1727, točka 13, in z dne 14. januarja 2004 v zadevi Makedoniko Metro et Michaniki proti Komisiji, T-202/02, Recueil, str. II-181, točka 53).

61 Komisija dodaja, da člen 288, drugi odstavek, ES omogoča samo nadomestitev pretekle škode in ne podeljuje nobene pravice do izdaje odredb, namenjenih preprečevanju prihodnje nezakonitosti. Prepovedi uporabe imena ni mogoče obravnavati kot vračila v naravi. Taka prepoved bi gotovo preprečila nadaljevanje zatrjevane škode, vendar ne učinkuje tako, da bi nadomestila škodo, ki je že nastala.

62 V zvezi s tem je treba spomniti, da člen 288, drugi odstavek, ES določa, da „[v] primeru nepogodbene odgovornosti pa Skupnost v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic, nadomesti kakršno koli škodo, ki so jo povzročile njene institucije ali njeni uslužbenci pri opravljanju svojih dolžnosti“. Ta določba predvideva tako pogoje nepogodbene odgovornosti kot tudi način in obseg

pravice do nadomestila škode. Člen 235 ES določa, da je Sodišče pristojno „v sporih glede nadomestila škode, ki ga predvideva drugi odstavek člena 288“.

- 63 Iz teh dveh določb – ki v nasprotju s členom 40, prvi odstavek, stare Pogodbe ESPJ, ki predvideva samo denarno odškodnino, ne izključuje vračila v naravi – izhaja, da je sodišče Skupnosti pristojno naložiti Skupnosti vse oblike nadomestila škode, ki so v skladu s splošnimi načeli, skupnimi pravnim ureditvam držav članic na področju nepogodbene odgovornosti, skupaj z vračilom v naravi, po potrebi v obliki odredbe, da se nekaj stori ali opusti.
- 64 Vendar ima na področju znamk Direktiva namen, da registrirane nacionalne znamke v vseh državah članicah uživajo enako varstvo. V skladu s členom 5(1) taka znamka podeljuje imetniku pravico, „da tretjim osebam prepove“ njeno uporabo. Kot je bilo poudarjeno zgoraj (točka 40), ta določba znotraj Skupnosti usklajuje pravila o pravicah, ki jih podeljuje znamka.
- 65 Torej enako varstvo, podeljeno imetniku nacionalne znamke znotraj Skupnosti, pripada splošnim načelom, skupnim pravnim ureditvam držav članic v smislu člena 288, drugi pododstavek, ES.
- 66 Ta zaključek potrjuje Uredba št. 40/94, ki v členu 98(1) določa, da če sodišča za znamke Skupnosti ugotovijo, da je toženec kršil – ali je grozila nevarnost, da bo kršil – znamko Skupnosti, izdajo odredbo, „ki tožencu prepoveduje nadaljevanje dejanj, s katerimi je kršil ali bi lahko kršil znamko Skupnosti“ in sprejmejo ukrepe, katerih cilj je zagotoviti, da se ta prepoved upošteva. Na podlagi člena 249, drugi odstavek, ES je ta uredba zavezujoča v celoti in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

- 67 Čeprav se enako varstvo imetnika znamke izvede v državah članicah s postopkovnim ukrepom, s katerim pristojna nacionalna sodišča lahko izdajo sodbe, s katerimi toženi stranki prepovejo kršitev uveljavljenih pravic iz znamke, sodišče Skupnosti naj načeloma ne bi izključilo Skupnosti iz ustreznega postopkovnega ukrepa, zato ker ima izključno pristojnost odločati o odškodninskih tožbah za škodo, ki se lahko pripiše Skupnosti (sodba v zadevi *Travellex Global and Financial Services in Interpayment Services* proti Komisiji, točka 36 zgoraj, točka 89).
- 68 Skupnost se tudi ne more izogniti omenjeni ureditvi varstva, glede na to da so se institucije Skupnosti dolžne ravnati v skladu s celotnim pravom Skupnosti, ki vključuje tudi sekundarno pravo. Tako mora Komisija spoštovati določbe Direktive in Uredbe št. 40/94, ki ju je na njen predlog sprejel Svet (glej v tem smislu sodbo v zadevi *Travellex Global and Financial Services in Interpayment Services* proti Komisiji, točka 36 zgoraj, točki 85 in 86 in navedena sodna praksa).
- 69 V delu, v katerem Komisija izpodbija, da naj bi sporna prepoved dejansko izravnala zatrjevano škodo, je treba spomniti, da tožeče stranke trdijo, da so žrtve stalne in ponavljajoče se protipravne uporabe znaka Galileo, kar naj bi kršilo njihove pravice iz znamke. Poseben namen pravice iz znamke je zlasti zagotoviti imetniku izključno pravico, da uporabi znamko pri prvi sprostitvi proizvoda v promet, in ga tako varovati pred konkurenti, ki bi z zlorabo položaja in ugleda znamke prodajali proizvode, nezakonito označene s to znamko (glej sodbo Sodišča z dne 11. novembra 1997 v zadevi *Loendersloot*, C-349/95, Recueil, str. I-6227, točka 22 in navedena sodna praksa).
- 70 Torej poseganje v izključno pravico uporabe znamke nujno povzroči njeno slabljenje in s tem škodo imetniku.

- 71 Popolno nadomestilo tako povzročene škode zahteva, naj se pravica imetnika znamke vzpostavi na novo, pri čemer ta vrnitev v prejšnje stanje ne glede na morebitno odškodnino zahteva najmanj takojšnje prenehanje poseganja v njegovo pravico. Ravno z zahtevano odredbo v zadevi želijo tožeče stranke doseči prenehanje domnevnega poseganja Komisije v njihove pravice iz znamke.
- 72 Poleg tega je tudi Komisija sama v odgovoru na vprašanje Sodišča prve stopnje poudarila, da bi bilo nepredstavljivo, če bi se ji naložilo plačilo odškodnine, da te odločitve ne bi upoštevala in bi nadaljevala dejanja, ki jih je Sodišče prve stopnje razglasilo za nezakonita. Tako Komisija prizna, da jo odločitev sodišča Skupnosti, s katero je bila ugotovljena njena odgovornost, dejansko veže v smislu prepovedi delovanja. Taka odločitev pomeni nasloviti na Komisijo implicitno odredbo.
- 73 Zato je treba predloge, katerih namen je Komisiji prepovedati uporabo izraza „Galileo“ v zvezi s projektom satelitskega radionavigacijskega sistema, razglasiti za dopustne.

Predlog

- 74 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da so tožbeni predlogi v celoti dopustni. Enako velja za očitke kršitve pravic, podeljenih tožečim strankam s členom 5(1)(b) Direktive in s členom 9(1)(b) Uredbe št. 40/94 v zvezi z njihovimi nacionalnimi znamkami znotraj Skupnosti in znamkami Skupnosti.

2. Temelj

- 75 Tožba tožečih strank temelji na načelu odgovornosti Komisije za nezakonito ravnanje in podredno na načelu njene odgovornosti za zakonito ravnanje.

Odgovornost Komisije za nezakonito ravnanje

Uvodne ugotovitve

- 76 Spomniti je treba , da je v skladu z ustaljeno sodno prakso nepogodbena odgovornost Skupnosti za nezakonito ravnanje njenih organov v smislu člena 288, drugi odstavek, ES podana ob izpolnitvi vseh pogojev, in sicer nezakonnosti ravnanja, ki se očita institucijam, dejanskega obstoja škode in obstoja vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo (sodba Sodišča z dne 29. septembra 1982 v zadevi Oleifici Mediterranei proti EGS, 26/81, Recueil, str. 3057, točka 16; sodbe Sodišča prve stopnje z dne 11. julija 1996 v zadevi International Procurement Services proti Komisiji, T-175/94, Recueil, str. II-729, točka 44; z dne 16. oktobra 1996 v zadevi Efisol proti Komisiji, T-336/94, Recueil, str. II-1343, točka 30, in z dne 11. julija 1997 v zadevi Oleifici Italiani proti Komisiji, T-267/94, Recueil, str. II-1239, točka 20).
- 77 Če kateri teh pogojev ni izpolnjen, je treba tožbo v celoti zavrniti, pri čemer drugih pogojev ni treba obravnavati (sodba Sodišča z dne 15. septembra 1994 v zadevi KYDEP proti Svetu in Komisiji, C-146/91, Recueil, str. I-4199, točki 19 in 81, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 20. februarja 2002 v zadevi Förde-Reederei proti Svetu in Komisiji, T-170/00, Recueil, str. II-515, točka 37).

- 78 Za nezakonito ravnanje, ki se očita instituciji Skupnosti, mora biti podana dovolj resna kršitev pravnega pravila, ki posameznikom podeljuje pravice (sodba Sodišča z dne 4. julija 2000 v zadevi Bergaderm in Goupil proti Komisiji, C-352/98 P, Recueil, str. I-5291, točka 42).
- 79 Odločilno merilo za presojo, ali je ta zahteva izpolnjena, je, da je zadevna institucija Skupnosti očitno in resno prekoračila meje pooblastila za odločanje po prostem preudarku.
- 80 V primeru, ko je odločanje po prostem preudarku te institucije znatno omejeno ali pa ga sploh ni, lahko že kršitev prava Skupnosti zadošča za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 12. julija 2001 v združenih zadevah Comafrika in Dole Fresh Fruit Europe proti Komisiji, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 in T-225/99, Recueil, str. II-1975, točka 134, in z dne 10. februarja 2004 v združenih zadevah Afrikanische Frucht-Compagnie in Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert proti Svetu in Komisiji, T-64/01 in T-65/01, Recueil, str. II-521, točka 71).
- 81 Različne tožbene razloge in trditve tožečih strank v zadevi je treba obravnavati ob upoštevanju navedenih ugotovitev.

Trditve strank

- 82 S prvim očitkom tožeče stranke trdijo, da krivdno ravnanje Komisije, zaradi katerega je nastala zatrjevana škoda, obstaja v kršitvi pravic iz znamke, ki so podeljenih na podlagi člena 5(1)(b) Direktive. S tem, da je uporabljala izraz „Galileo“ in spodbujala tretje k uporabi, ne da bi pridobila soglasje tožečih strank, naj bi Komisija kršila in

nadaljevala kršenje njihovih pravic iz znamke. Poleg tega tožeče stranke navajajo svoje znamke Skupnosti na podlagi člena 9(1)(b) Uredbe št. 40/94.

- 83 V zvezi s tem navajajo, da je izraz „Galileo“, ki ga uporablja Komisija, bistveno podoben njihovim znamkam. Razlikovalni značaj teh zadnjih naj bi bil zato zelo prizadet zaradi ravnanja Komisije.
- 84 Tožeče stranke poudarjajo tudi podobnost med proizvodi in storitvami, ki jih ponujajo same, ter proizvodi in storitvami, na katere se nanaša projekt Komisije Galileo, pri čemer je veliko ciljnih odjemalcev obeh strank istih.
- 85 Dejansko naj bi tožeče stranke ponujale storitve, ki se nanašajo na sektor zračnega, morskega in kopenskega prevoza, hotelirski sektor in končne potrošnike. Te storitve omogočajo pridobivanje podatkov v zvezi s položajem letal med letom v dejanskem času, urniki predvidenih letov ter možnostmi rezervacije. Tožeče stranke naj bi ponujale tudi proizvode v povezavi s temi storitvami, predvsem programsko opremo.
- 86 Navigacijski projekt Galileo naj bi bil usmerjen k potencialnim uporabnikom, namreč ponudnikom storitev, proizvajalcem in njihovim odjemalcem na področju cestnega, železniškega, zračnega prevoza in v pomorskem sektorju. Glavna storitev, ki jo ponuja ta projekt, naj bi bila določitev položaja enega izmed teh transportnih sredstev v dejanskem času.

- 87 Ta glavna storitev naj bi bila enaka storitvam, ki jih ponujajo tožeče stranke, pri čemer omogočajo določiti natančen zemljepisni položaj letala. Podobnost naj bi se razširila tudi na proizvode, saj projekt Galileo zajema razvoj programske opreme in posebnih računalnikov za razlago, uporabo in razširjanje informacij potrošnikom.
- 88 Po mnenju tožečih strank obstaja verjetnost zmede za zadevno javnost v zvezi z njihovimi znamkami in izrazom „Galileo“, ki ga uporablja Komisija. Dejansko naj bi Komisija sama poudarila velikansko pomembnost evropskega projekta Galileo, v zvezi s katerim se predvideva vzpostavitev približno 140.000 delovnih mest in trga za opremo in storitve, ki se ocenjuje na več kot 9 milijard evrov na leto od leta 2010. Tožeče stranke menijo, da bi ta razvoj nujno povzročil vse intenzivnejšo uporabo izraza „Galileo“ v vseh tehnologijah, ki bi jih projekt uporabljal.
- 89 Po mnenju tožečih strank naj bi Komisija nameravala uporabljati izraz „Galileo“ „v gospodarskem prometu“, pri čemer se ta izraz uporablja v povezavi z vsemi storitvami, ki jih namerava projekt Galileo zagotavljati.
- 90 Tožeče stranke navajajo, da sta Komisija in Svet vztrajala pri dejstvu, da je projekt Galileo temeljil na partnerstvu z zasebnim sektorjem in da je imel gospodarski namen, ki je zagotavljal ekonomsko sposobnost projekta. Tako naj bi sedaj konzorcij 65 podjetij že delal na tehničnih vidikih projekta, številne industrijske in bančne skupine pa naj bi se že pripravljale na svojo prihodnjo udeležbo. Med vsemi temi fazami delovanja naj bi torej projekt Galileo pomenil pomembne ekonomske vložke za zasebni sektor.
- 91 Komisija naj bi v sodelovanju z ESA že ustanovila „skupno podjetje Galileo“ (glej točko 10 zgoraj), pri čemer je to podjetje odgovorno za izvedbo razvojne in

validacijske faze ter za pripravo uvajalne in obratovalne faze programa Galileo. Poleg tega naj bi Komisija 22. maja 2003 objavila javni razpis v vrednosti 500.000 evrov, namenjenih zlasti študiji integracije projekta Galileo v obstoječe navigacijske sisteme.

92 Poleg tega je dejstvo, da je Komisija zahtevala registracijo znamke Skupnosti Galileo (glej točko 14 zgoraj), smiselno samo, če je nameravala uporabiti znamko za razlikovanje proizvodov in storitev.

93 Po mnenju tožečih strank je Komisija spodbujala glavne evropske industrijske skupine k uporabi izraza „Galileo“ kot znamke v gospodarskem prometu, kot je družba Galileo Industries, zoper katero je bila vložena tožba na Tribunal de commerce de Bruxelles (glej točko 19 zgoraj) in ki se je sklicevala na izbiro izraza „Galileo“ s strani Komisije. Od partnerjev, ki jim je namenjeno skupno podjetje, naj bi se, kolikor se nanaša nanje, nujno zahtevalo, naj uporabijo isto besedo; uporaba, ki bi se ravno tako morala pripisati Komisiji.

94 Z drugim očitkom tožeče stranke Komisiji očitajo, da jim je povzročila škodo s tem, da ni opravila poizvedb glede znamk. Kdor koli namerava uporabiti novo znamko, tvega, da bi tretji že lahko pridobili izključne pravice za isti ali podoben znak. Tožeče stranke menijo, da če bi Komisija opravila tako poizvedbo, bi izvedela za njihove pravice iz znamke in z lahkoto izbrala drugačen izraz za označitev svojega projekta. V vsakem primeru naj bi Komisija storila resno napako s tem, ko je še naprej uporabljala izraz „Galileo“, tudi ko je bila pozneje obveščena o njihovih pravicah iz znamke.

- 95 Komisija ugovarja, da znak za raziskovalni program Galileo in znamke, ki jih navajajo tožeče stranke, niso podobne, saj je bistveni in razlikovalni element njihovih znamk stiliziran krog. V zvezi z njeno zahtevo za registracijo znamke Skupnosti se je ta predvsem nanašala na zelo poseben znak (glej točko 14 zgoraj), ki ne ustvarja nobene verjetnosti zmede v zvezi z znamkami, ki jih navajajo tožeče stranke.
- 96 Poleg tega naj bi se ta prijava znamke sklicevala na storitve raziskovanja in razvoja, omejene na področje satelitske radionavigacije. Vložila naj bi se zgolj kot varovalni ukrep za izključitev tveganja, da bi si zasebno podjetje prilastilo ta izraz in izkoristilo njegov ugled brez vsakršne utemeljitve.
- 97 Poleg tega naj znamke, ki jih navajajo tožeče stranke, ne bi bile namenjene širši javnosti. Tožeče stranke naj bi jih uporabljale zgolj v transakcijah, ki jih izvajajo z omejenim krogom strokovnjakov. Posledično njihove znamke ne uživajo nikakršnega ugleda med potrošniki in končnimi uporabniki.
- 98 Zaradi tega razloga naj ne bi bilo nikakršne verjetnosti zmede znotraj širše javnosti v zvezi z navedenimi znamkami in izrazom „Galileo“, ki se ga uporablja za evropski projekt. Strokovnjaki, ki so jim dejavnosti tožečih strank namenjene, naj bi bili mnogo bolj poučeni kot povprečen potrošnik in naj bi brez težav prepoznali izraz „Galileo“ kot označujoč za raziskovalni projekt in ga razlikovali od znamk tožeče stranke.
- 99 Komisija dodaja, da je uporabljala izraz „Galileo“ izključno kot sinonim imena evropskega projekta satelitske navigacije. Ta uporaba naj ne bi nikoli nameravala oglaševati storitve ali proizvoda, ki izhaja iz tehničnih rezultatov, pridobljenih znotraj projekta.

- 100 „Skupno podjetje Galileo“ naj bi obstajalo le za uspešno vodenje raziskovalne in razvojne faze programa Galileo in naj ne bi opravljalo nobene gospodarske dejavnosti. Omejilo se je na upravljanje javnih razpisov in na izbiranje prihodnjih koncesionarjev sistema.
- 101 Komisija zanika, da bi spodbujala tretje k uporabi izraza „Galileo“ za proizvode ali storitve v gospodarskem prometu. Z družbo Galileo Industries naj ne bi obstajala nikakršna povezava. Predvsem pa naj ne bi spodbujala te družbe k uporabi izraza „Galileo“ kot znamke.
- 102 Glede drugega očitka, ki ga navajajo tožeče stranke, Komisija izpodbija, da bi bila zakonsko zavezana opraviti poizvedbe glede znamk. To, da teh poizvedb ni opravila, naj samo po sebi ne bi bilo napaka.

Presoja Sodišča prve stopnje

– Prvi očitek kršitve pravic iz znamke, podeljenih tožečim strankam

- 103 V zvezi s prvim očitkom, da Komisija krši pravice iz znamke, katerih imetniki so tožeče stranke, je treba ugotoviti, da člen 5(1)(b) Direktive in člen 9(1)(b) Uredbe št. 40/94 določata pravila, ki naj bi jim podeljevala pravice. Dejansko ti določbi podeljujeta tožečim strankam kot imetnikom znamk, varovanim z Direktivo in Uredbo št. 40/94, izključno pravico prepovedi uporabe znaka, ki bi bil podoben ali enak njihovim znamkam, tretjim osebam pod določenimi pogoji.

- 104 Glede tega, ali je Komisija navedeni določbi in pravico, ki jo podeljujeta tožečim strankam, dovolj resno kršila, je treba poudariti, da taka kršitev predpostavlja, da so bili vsi pogoji uporabe teh določb v tej zadevi izpolnjeni.
- 105 V zvezi s tem je treba spomniti, prvič, da eden teh pogojev pogojuje varstvo imetnika znamke z obstojem verjetnosti zmede predvsem kot rezultata enakosti ali podobnosti proizvodov ali storitev, ki jih zajemata sporna znamka in znak.
- 106 Komisija naj bi torej kršila člen 5(1)(b) Direktive in člen 9(1)(b) Uredbe št. 40/94 samo, če bi tožeče stranke dokazale, da je uporabljala izraz „Galileo“ za označitev proizvodov ali storitev, ki so podobne ali enake proizvodom in storitvam, ki jih zajemajo znamke, katere imetniki so tožeče stranke.
- 107 Čeprav so tožeče stranke uspele pokazati, da naj bi same ponujale številne storitve in proizvode pod okriljem njihovih znamk, ki vsebujejo izraz „Galileo“, tega ni mogoče trditi v zvezi z uporabo istega izraza s strani Komisije.
- 108 Tožeče stranke predvsem niso dokazale, da je Komisija sama ponujala proizvode ali storitve v povezavi s svojim projektom Galileo.
- 109 V odgovorih so se omejile na trditev, da je bil projekt Komisije Galileo usmerjen k „potencialnim uporabnikom“, da „zajema razvoj“ posebne programske opreme, da je bil „namenjen zagotavljanju storitev“ in da je Komisija s prijavo znamke skupnosti „nameravala uporabiti to znamko“ za razlikovanje proizvodov ali storitev.

- 110 V odgovoru na pisno vprašanje Sodišča prve stopnje so izrecno priznale, da proizvodi in storitve, ki izhajajo iz tehničnih rezultatov, pridobljenih v projektu Komisije Galileo, še ne obstajajo in da taki proizvodi in storitve torej še niso bili na voljo prihodnjim javnim ali zasebnim uporabnikom satelitskega radionavigacijskega sistema.
- 111 Spomniti je treba , drugič, da je v skladu s členom 5(1)(b) Direktive in členom 9(1)(b) Uredbe št. 40/94 varstvo imetnika znamke tudi pogojeno s tem, da se uporaba tretje osebe lahko opredeli kot „uporaba v gospodarskem prometu“.
- 112 Tako je imetnik znamke varovan samo, če lahko uporaba spornega znaka posega v naloge znamke in zlasti v njeno odločilno nalogo, da se potrošnikom zagotovi izvor proizvoda ali storitve. Tako je zlasti, če je uporaba znaka, očitana tretjim osebam, taka, da priznava verjetnost obstoja dejanske povezave v gospodarskem prometu med proizvodi ali storitvami tretjih in podjetjem, iz katerega ti proizvodi ali storitve izvirajo. V zvezi s tem je treba preveriti, ali lahko ciljni potrošniki znak, kot ga uporabljajo tretje osebe, razlagajo, kot da označuje podjetje, iz katerega proizvodi ali storitve tretjih izvirajo (glej v tem smislu sodbo v zadevi Anheuser-Busch, točko 52 zgoraj, točki 59 in 60).
- 113 V tej zadevi tem merilom ni zadoščeno. Kot izhaja iz spisa, je Komisija do zdaj uporabljala izraz „Galileo“ samo za označitev projekta satelitske radionavigacije na splošno, čeprav je med tem poudarjala številne prednosti njegovega prihodnjega obratovanja za uporabnike (glej točko 12 zgoraj), vendar ne da bi vzpostavila dejansko povezavo med določenimi proizvodi ali storitvami, ki izhajajo iz raziskav, razvoja in uvajanja projekta, na eni strani ter proizvodi in storitvami, ki jih ponujajo tožeče stranke, na drugi. Glede tako imenovanih proizvodov in storitev radionavigacije je ugotovljeno, da na trenutni stopnji projekta še ne obstajajo (glej točko 110 zgoraj).

- 114 V tej povezavi je treba poudariti zlasti, da se uporaba znaka zgodi „v gospodarskem prometu“, kjer se izvaja v kontekstu gospodarske dejavnosti z namenom pridobivanja ekonomske koristi (glej sodbo v zadevi *Travellex Global and Financial Services in Interpayment Services* proti Komisiji, točka 36 zgoraj, točka 93 in navedena sodna praksa).
- 115 V tem pogledu je res, da Komisija poudarja komercialni namen projekta. Dela vse, kar lahko, da bi postal projekt operativen in da bi se lahko storitve satelitske radionavigacije dejansko ponudile v skladu z načrtovanim časovnim razporedom, saj je celotni namen projekta njegovo ekonomsko obratovanje.
- 116 Kljub temu se vloga Komisije omeji na uvedbo projekta satelitske radionavigacije kot „odgovor Evrope“ na ameriški sistem GPS in ruski sistem Glonass, na zagotavljanje finančne podpore raziskovalni, razvojni in uvajalni fazi projekta ter na vzpostavitev primerne okvira za naknadno fazo ekonomskega obratovanja, zlasti z udeležbo pri ustanovitvi „skupnega podjetja Galileo“ in objavo javnega razpisa, namenjenega integraciji projekta Galileo v obstoječe navigacijske sisteme.
- 117 Pri tem Komisija ne opravlja gospodarske dejavnosti, saj na trgu ne ponuja niti proizvodov niti storitev. Z uporabo izraza „Galileo“ v okviru raziskovalne, razvojne in uvajalne faze projekta, ki se nahajajo pred fazo tako imenovanega ekonomskega obratovanja, Komisija ne skuša pridobiti ekonomske prednosti pred drugimi izvajalci, ker ni izvajalcev, ki bi bili z njo na tem področju v konkurenčnem položaju. V nasprotju s trditvijo tožečih strank torej ni nenaravno, če se v tem kontekstu razlikuje med fazo ekonomskega obratovanja projekta Galileo in predhodnimi fazami.

- 118 Torej tožeče stranke tudi niso dokazale, da bi lahko Komisija z uporabo izraza „Galileo“ posegala v naloge navedenih znamk in da bi se uporaba izvajala „v gospodarskem prometu“ v smislu člena 5(1)(b) Direktive in člena 9(1)(b) Uredbe št. 40/94.
- 119 Temu zaključku ne nasprotuje dejstvo, da je Komisija pri UUNT vložila prijavo znamke Skupnosti za svoj projekt Galileo, ki zajema „raziskave in razvoj na področju satelitske radionavigacije“, in da je deponirala znak pri WIPO (glej točki 14 in 16 zgoraj).
- 120 Čeprav bi ta dejanja lahko kazala na to, da ima prijavitelj namen opravljati dejavnost v gospodarskem prometu, v posebnih okoliščinah te zadeve ni tako, če dolgoročno ravnanje Komisije ne prekorači omejitev vloge, ki si jo je do zdaj dodelila znotraj projekta satelitske navigacije in pri uporabi izraza „Galileo“ (glej točke 113, 116 in 117 zgoraj).
- 121 V delu, v katerem tožeče stranke ugovarjajo, da bo Komisija po vsej verjetnosti prihodnjo znamko Skupnosti uporabljala v korist koncesionarjev radionavigacijskega sistema s prenosom znamke ali s podeljevanjem licenc, je treba to trditev trenutno obravnavati kot spekulacijo, ki nima več teže kot nasprotna trditev Komisije, v skladu s katero naj bi se prijava znamke vložila zgolj kot varovanje, da se izključi tveganje, da bi si zasebno podjetje prilastilo ta izraz in imelo od tega korist brez vsakršne utemeljitve.
- 122 Dejansko tožeče stranke izražajo zgolj strah, da bo Komisija zagotovila, da bodo zasebna podjetja imela korist od znamke Skupnosti, ko jo bo UUNT enkrat registriral. Do registracije še ni prišlo, tako da Komisija v tem trenutku znamke ne

more uporabljati. Dejansko so tožeče stranke vložile tožbo pred UUNT zoper to registracijo (glej točko 15 zgoraj), ta tožba pa ima odložilni učinek na podlagi člena 57(1) Uredbe št. 40/94. Glede na pravna sredstva, ki so na voljo zoper prihodnjo odločbo pristojnega oddelka za pritožbe UUNT, ni mogoče določiti, ali bo prijava znamke, ki jo je vložila Komisija, končno odobrena.

123 Res je, da je sodišče Skupnosti pooblaščen, da na področju odškodnin toženi instituciji odredi plačilo določene vsote ali da ugotovi njeno odgovornost, tudi če še ni mogoče natančno oceniti škode, če je škoda pričakovana in predvidena z zadostno gotovostjo. Zadevo se tako lahko predloži sodišču takoj, ko je vzrok škode gotov, da bi se preprečila še večja škoda (sodbi Sodišča z dne 2. junija 1976 v združenih zadevah Kampffmeyer in drugi proti Komisiji in Svetu, od 56/74 do 60/74, Recueil, str. 711, točka 6, in z dne 14. januarja 1987 v zadevi Zuckerfabrik Bedburg proti Svetu in Komisiji, 281/84, Recueil, str. 49, točka 14).

124 Vsekakor je treba poudariti, da čeprav ta sodna praksa omogoča sodišču, da ugotovi odškodninskemu zahtevku tudi, če škoda ni bila ocenjena, mu ne dovoljuje, da obsodi toženo institucijo, ne da bi prej ugotovilo, da je ta institucija dejansko storila dovolj resno kršitev pravnega pravila, ki tožeči stranki podeljuje pravice.

125 V tej zadevi za obsodbo Komisije na podlagi člena 288, drugi odstavek, ES, torej ne zadošča, da tožeče stranke navajajo zgolj obstoj tveganja, da bo ta institucija v prihodnosti kršila pravice, ki jim jih podelujeta člen 5(1)(b) Direktive in člen 9(1)(b) Uredbe št. 40/94, če bi Komisija uporabljala v gospodarskem prometu izraz „Galileo“ v povezavi s storitvami in proizvodi, ki jih zajemajo znamke tožečih strank. Te predvsem niso dokazale, da sedanja uporaba izraza „Galileo“ s strani Komisije za označitev njenega projekta, nujno pomeni prihodnjo kršitev njihovih pravic.

- 126 Iz zgoraj navedenega izhaja, da uporaba izraza „Galileo“ s strani same Komisije za označitev njenega projekta satelitske radionavigacije ne izpolnjuje vseh pogojev za uporabo člena 5(1)(b) Direktive in člena 9(1)(b) Uredbe št. 40/94.
- 127 Posledično Komisija s takim ravnanjem ni kršila pravic, ki jih tožečim strankam podeljujejo določbe člena 5(1)(b) Direktive in člena 9(1)(b) Uredbe št. 40/94.
- 128 Dalje tožeče stranke trdijo, da je Komisija spodbujala in podpirala zasebna podjetja, ki se zanimajo za obratovanje projekta, da do sedaj uporabljajo izraz „Galileo“ za komercialne namene, to je v povezavi s proizvodi in storitvami. Glede tega se sklicujejo na kakih deset sporov med tožečimi strankami in podjetji pred nacionalnimi sodišči in pred UUNT (glej točke od 19 do 21 zgoraj). Po mnenju tožečih strank so ta podjetja nujno zavezana k uporabi tega izraza v gospodarskem prometu, da bi se vzpostavila povezava med njihovimi dejavnostmi in projektom, ki ga je uvedla Komisija.
- 129 V zvezi s tem je treba spomniti, da so lahko samo dejanja ali ravnanja, ki jih je mogoče pripisati instituciji ali organu Skupnosti, podlaga za nepogodbena odgovornost Skupnosti (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 10. julija 1985 v zadevi CMC in drugi proti Komisiji, 118/83, Recueil, str. 2325, točka 31, in z dne 23. marca 2004 v zadevi Médiateur proti Lamberts, C-234/02 P, Recueil, str. I-2803, točka 59).
- 130 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti očitana škoda dovolj neposredna posledica očitane ravnanja, to pomeni, da mora biti to ravnanje odločilni vzrok škode (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 12. decembra 2000 v zadevi Royal Olympic Cruises in drugi proti Svetu in Komisiji, T-201/99, Recueil, str. II-4005, točka 26 in navedena sodna praksa, potrjen v postopku na drugi stopnji s sklepom

Sodišča z dne 15. januarja 2002 v zadevi Royal Olympic Cruises in drugi proti Svetu in Komisiji, C-49/01 P, neobjavljen v Recueil). Nasprotno pa ni naloga Skupnosti, da popravi vsako škodljivo posledico ravnanja svojih organov, četudi nepomembno (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 4. oktobra 1979 v združenih zadevah Dumortier frères in drugi proti Svetu, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 in 45/79, Recueil, str. 3091, točka 21).

- 131 V tej zadevi je res, da je Komisija izraz „Galileo“ pridržala za označitev evropskega projekta satelitske radionavigacije. Res je tudi, da bi se morala Komisija zavedati, da bodo podjetja, ki bodo želela ta projekt ekonomsko izkoriščati, skušala uporabljati isti izraz, da bi imela korist tako od ugleda Komisije kot projekta.
- 132 Vendar ostaja dejstvo, da uporaba spornega izraza s strani teh podjetij v povezavi z njihovimi gospodarskimi dejavnostmi temelji na izbiri, ki so jo opravila neodvisno.
- 133 Prvič, tožeče stranke niso dokazale, da je Komisija zavezala navedena podjetja k uporabi tega izraza ali da jih je k temu dejavno spodbujala v obliki tajnega dogovora. Drugič, tudi niso trdile, da med spornimi podjetji in Komisijo obstaja institucionalna in funkcionalna zveza ali da je zadnja dejansko izvajala nadzor z neposrednim ali posrednim sodelovanjem pri njihovem upravljanju. Nazadnje, nič ne vodi k domnevi, da bi prvotna izbira izraza „Galileo“ s strani Komisije nujno spodbudila zainteresirana podjetja, naj se zgledujejo po tem, ker bodo sicer ogrozila ekonomski uspeh celotnega projekta.
- 134 Ker se domneva, da podjetja poznajo pravo Skupnosti in pravo znamk, se torej zdi primerno, da se jih glede na upoštevne pravne določbe obravnava kot odgovorna za lastno ravnanje na trgu, če so izbrala, da bodo pri gospodarskih dejavnostih uporabljala izraz „Galileo“.

135 Torej bi bilo treba to izbiro podjetij obravnavati kot neposreden in odločilen vzrok očitane škode, saj je morebitni prispevek Komisije k tej škodi preveč nepomemben, da bi se odgovornost zadevnih podjetij lahko prenesla na Komisijo.

136 Zato je treba očitek kršitve pravic iz znamke, podeljenih tožečim strankam, zavrniti.

– Drugi očitek malomarnega ravnanja Komisije proti tožečim strankam

137 Glede očitka v zvezi s krivdno opustitvijo Komisije, da bi opravila poizvedbe glede znamk, zadošča opomniti, da so opustitve institucij Skupnosti lahko povod za nastanek odgovornosti Skupnosti le, če so institucije kršile zakonito obveznost delovanja, ki izhaja iz določbe Skupnosti (glej sodbo v zadevi *Travellex Global and Financial Services in Interpayment Services* proti Komisiji, točka 36 zgoraj, točka 143 in navedena sodna praksa).

138 V tej zadevi tožeče stranke niso navedle, na podlagi katere določbe prava Skupnosti bi bila Komisija dolžna opraviti poizvedbe glede prejšnjih registracij izraza „Galileo“ kot znamk. Poleg tega, ker uporaba tega izraza s strani Komisije za označitev projekta satelitske radionavigacije ni kršila pravic iz znamke, podeljenih tožečim strankam, se opustitev poizvedb tožene institucije glede teh znamk, preden je uporabila ta izraz, ne bi mogla opredeliti kot krivdna.

139 Torej tožeče stranke tudi niso uspele dokazati nezakonnosti ravnanja, očitane Komisiji v zvezi s tem.

140 Zato je treba tudi očitek malomarnega ravnanja Komisije proti tožečim strankam zavrni.

– Predlog

141 Ker niti nezakonnosti ravnanja, očitane Komisiji, niti obstoja dovolj neposredne vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo ni bilo mogoče dokazati, pogoji za nastanek nepogodbene odgovornosti Skupnosti niso izpolnjeni.

142 V teh okoliščinah bi bilo treba odškodninsko tožbo tožečih strank na podlagi te ureditve odgovornosti zavrni.

Odgovornost Komisije za zakonito ravnanje

143 Tožeče stranke se sklicujejo na odgovornost Komisije za zakonita dejanja. V tej zadevi naj bi uporaba izraza „Galileo“ prizadela in bila prizadela njihove pravice na popolnoma edinstven način, ker so edina podjetja, katerih pravice so bile prizadete z zadevnim ukrepom (neobičajna škoda). Poleg tega verjetnost, da javna oblast ne bi upoštevala prava znamk s tem, da bi uporabila izraz za projekt, čeprav bi se lahko tej kršitvi zlahka izognila, ni lastna delovanju v posebnem gospodarskem sektorju (posebna škoda). Končno, nepremišljene izbire izraza „Galileo“ s strani Komisije naj

ne bi bilo mogoče utemeljiti z nobenim splošnim gospodarskim interesom (odsotnost utemeljitve).

144 V zvezi s tem je treba opomniti, da kadar nezakonitost ravnanja, ki se ga, kot v tem primeru, pripisuje institucijam Skupnosti, ni ugotovljena, to ne pomeni, da podjetja, ki se štejejo za oškodovana s tem ravnanjem, ne morejo v nobenem primeru dobiti nadomestila na podlagi nepogodbene odgovornosti Skupnosti (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 29. septembra 1987 v zadevi De Boer Buizen proti Svetu in Komisiji, 81/86, Recueil, str. 3677, točka 17).

145 Dejansko v skladu s členom 288, drugi odstavek, ES obveznost, ki Skupnosti nalaga povrnitev škode, ki jo povzročijo njene institucije, temelji na „splošni[h] načeli[h], ki so skupna pravnim ureditvam držav članic“, ne da bi bil posledično obseg teh načel omejen le na ureditev nepogodbene odgovornosti Skupnosti za nezakonito ravnanje omenjenih institucij.

146 Vendar nacionalne pravne ureditve nepogodbene odgovornosti posameznikom, čeprav v različnih obsegih, na posebnih področjih in na različne načine omogočajo, da v sodnem postopku prejmejo odškodnino za določeno škodo tudi takrat, ko nezakonito ravnanje povzročitelja škode ne obstaja.

147 V primeru škode, povzročene z ravnanjem institucij Skupnosti, katerega nezakonitost ni dokazana, je lahko podana nepogodbena odgovornost Skupnosti, če so kumulativno izpolnjeni pogoji glede obstoja dejanske škode, vzročne zveze med to škodo in ravnanjem institucij Skupnosti ter neobičajnosti in posebnosti zadevne

škode (sodba Sodišča z dne 15. junija 2000 v zadevi Dorsch Consult proti Svetu in Komisiji, C-237/98 P, Recueil, str. I-4549, točka 19).

- 148 Škoda, ki jo lahko utrpijo gospodarski subjekti zaradi ukrepov institucij Skupnosti, je neobičajna, kadar presega meje gospodarskih tveganj, povezanih z dejavnostmi v zadevnem sektorju (sodba v zadevi Afrikanische Frucht-Compagnie in Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert proti Svetu in Komisiji, točka 80 zgoraj, točka 151, in navedena sodna praksa).
- 149 V tej zadevi tudi, če bi tožeče stranke lahko pokazale, da so utrpеле dejansko škodo, povzročeno z uporabo izraza „Galileo“ s strani Komisije, te škode ni mogoče obravnavati, kot da presega meje tveganj, povezanih z uporabo tega izraza s strani tožečih strank v zvezi z njihovimi znamkami.
- 150 S tem, ko so izbrale ime „Galileo“ za označitev njihovih znamk, proizvodov in storitev, tožeče stranke ne morejo zanikati, da so se zgledovale po priimku slavnega italijanskega matematika, fizika in astronoma, rojenega v Pisi leta 1564, ki je ena pomembnih osebnosti evropske znanstvene kulture in zgodovine. Tako so se tožeče stranke prostovoljno izpostavile tveganju, da bi kdo drug – v tem primeru Komisija – lahko zakonito, to pomeni brez poseganja v njihove pravice iz znamke, svoj raziskovalni program na področju satelitske radionavigacije poimenoval z istim znamenitim imenom. Poleg tega je leta 1989 National Aeronautics and Space Administration (NASA) (nacionalna agencija za vesolje in aeronavtiko) že izbrala izraz „Galileo“ za označitev odprave v vesolje, namreč lansiranje satelita za opazovanje proti planetu Jupitru.
- 151 V okoliščinah te zadeve torej škode, ki so jo domnevno utrpеле tožeče stranke, ni primerno opredeliti kot neobičajne.

- 152 Taka ugotovitev zadošča za izključitev vsakršne pravice do odškodnine v zvezi s tem, ne da bi bilo treba Sodišču odločati o pogoju posebnosti zatrjevane škode.
- 153 Torej tudi ni mogoče odobriti odškodninskega zahtevka tožečih strank, ki temelji na ureditvi nepogodbene odgovornosti Skupnosti, če ni nezakonitega ravnanja njenih organov.
- 154 Iz vseh navedenih utemeljitev izhaja, da je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

- 155 Na podlagi člena 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.
- 156 Tožeče stranke s predlogi niso uspele, zato se jim poleg tega, da nosijo svoje stroške, v skladu s predlogi, ki jih je v tem smislu vložila Komisija, naloži plačilo stroškov, ki jih je priglasila tožena institucija.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (drugi razširjeni senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. Tožečim strankam se naloži plačilo stroškov.**

Pirrung

Meij

Forwood

Pelikánová

Papasavvas

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 10. maja 2006.

Sodni tajnik

Predsednik

E. Coulon

J. Pirrung

Stvarno kazalo

Dejansko stanje	II - 1298
1. Izraz „Galileo“, ki ga uporabljajo tožeče stranke	II - 1298
2. Izraz „Galileo“, ki ga uporablja Komisija	II - 1300
3. Zahteva za registracijo znamke Skupnosti, ki jo je vložila Komisija	II - 1303
4. Izmenjava dopisov med tožečimi strankami in Komisijo	II - 1304
5. Sodne in upravne tožbe, ki so jih tožeče stranke začele vzporedno s tem sporom.	II - 1305
Postopek in predlogi strank	II - 1306
Pravo	II - 1308
1. Dopustnost	II - 1308
Trditve strank	II - 1308
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1310
Zahteva, naj bo tožba jasna in določna	II - 1310
— Nacionalne znamke, znamke znotraj Skupnosti in znamke zunaj Skupnosti	II - 1311
— Znamke, ki uživajo ugled	II - 1313
— Znamke Skupnosti	II - 1313
— Imena družb, firme in imena domene	II - 1314
Predlogi, s katerimi se zahteva prenehanje domnevnega nepoštenega ravnanja Komisije	II - 1317
Predlog	II - 1320
	II - 1341

2.	Temelj	II - 1321
	Odgovornost Komisije za nezakonito ravnanje	II - 1321
	Uvodne ugotovitve	II - 1321
	Trditve strank	II - 1322
	Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1327
	— Prvi očitke kršitve pravic iz znamke, podeljenih tožečim strankam	II - 1327
	— Drugi očitke malomarnega ravnanja Komisije proti tožečim strankam	II - 1335
	— Predlog	II - 1336
	Odgovornost Komisije za zakonito ravnanje	II - 1336
	Stroški	II - 1339